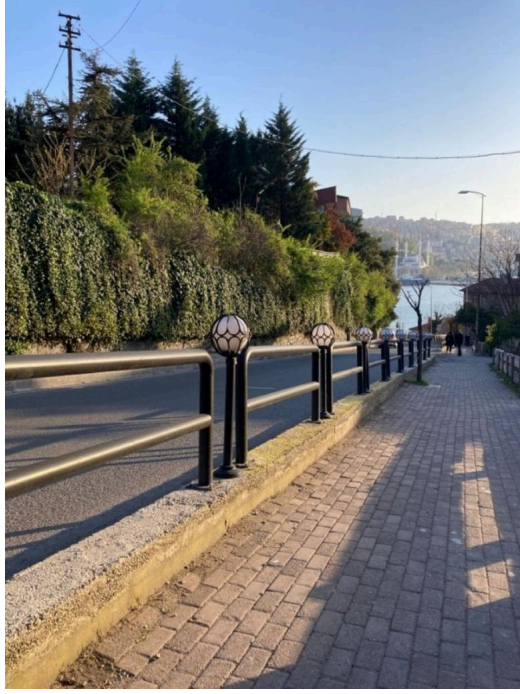

Yürüyüş

– MESUT ÇİFTÇİ · 18 Mayıs 2024

Sabah erkenden uyandı. Aslında uyanmak zorunda olmasa uyanmazdı. Uyandıktan sonra uyuyamıyordu da. Gece erkenden uyumuştur ama yine de kendini dinlenmiş hissetmiyordu. Güneşin doğuşunu izledi pencereden. Aslında bugün ne yapacağı hakkında pek bir fikri yoktu. Her zamanki gibi kendini hayatın akışına bırakacaktı. Uzun zamandır uzun vadeli planları yoktu. Elbette bu durumda günlük planları da olmuyordu, olamıyordu.

Her sabah gerçekleştirdiği günlük rutinleri gerçekleştirdikten sonra yürüyüş yapma isteği uyandı içinde. Eşofmanlarını giyip kendini sokağa attı. Baharın en güzel günleriydi. Masmavi gökyüzü, yemyeşil ağaçlar ve cıvılcıvılcı kuşlar. Dışarı çok iyi görünüyordu. Otlar her fırsat buldukları yerde kaldırım taşlarının arasından, yollardaki yeşil alanlardan ve refüjlerden fışkırmışlardı. Şimdilik yemyeşillerdi. Ancak bir hafta kalmaz hepsi sararırlardı. Doğanın en çok bu yeşil halini seviyordu. Otlar henüz yeşilken her şey çok güzel görünüyordu. Sokaklar tenhaydı, apartmanların önlerinde dizi dizi park edilmiş arabalar duruyordu. Kumru seslerini işitiyordu; "gugguuuuuuug gu, gug guuuuuuuug gu". Kumru seslerini çocukluğundan hatırlıyordu. O zamanlarda erkenden kalkar kendini sokağa atardı. Sokakta kumruları ve kumru seslerini işitirdi. Bu kumru sesi onu çocukluğuna götürdüğü için ayrıca bir sevinç duymuştu. Kendini iyi hissetmeye başlamıştı. "İyi ki dışarı çıkmışım" diye geçirdi içinden.

Cebinden telefonunu çıkardı. Bir müzik açtı ve telefonu elinde taşımaya başladı. Ne de olsa hiç kimse yoktu bu saatte sokaklarda o yüzden kulaklık kullanmasına da gerek yoktu. Kulaklık kullanmayı da

sevmiyordu zaten. Evet kulaklık özel bir şekilde müzik dinlemesine yardımcı oluyordu ama kendini hapsedilmiş hissediyordu. Kentin yukarısında çevre yolunun yanındaki yürüyüş yoluna çıkmaya karar verdi. Çünkü insanlar yavaş yavaş sokaklara dökülmeye başlamışlardı. Kalabalığı sevmiyordu. Sosyal anksiyetesi olduğunun farkındaydı. İnsanlar içinde sosyal anksiyesiyle mücadele ediyordu ve bu yorucu da oluyordu. Ama bu güzel günde bu mücadeleye girmeyecekti. Çevre yolunun yanındaki o yürüyüş yolu her daim تنها olurdu zaten. Yalnızca çevre yolundan geçen araçlar; otomobil, minibüs, otobüs, kamyon, kamyonet ve dört tekerli ne varsa işte. Çevre yolu olduğu için hızla da giderlerdi.

Yokuş olan yolu tırmandıktan sonra çevre yoluna ulaştı. Sabahın erken saatleri olduğu için araçlarda tek tük geçiyorlardı. Kendini yürüyüş yolunun başlangıç noktasına attı. Derin bir nefes aldı. Cep telefonundan çalan müziğin sesi sonuna kadar açtı ve yürümeye koyuldu. Bir yandan yürüyor, bir yandan müzik dinliyor bir yandan da düşünüyordu. Yürümek ve müzik dinlemek işinde sıkıntı yoktu. Ama kendini en çok yoran şeylerden birisi de bu düşünme işiydi. Kendini düşünmekten alıkoyamıyordu. Kendince bu bir hastalık olmalıydı. Elbette düşünmek de türlü türlüydü. İnsanın nasıl hissedeceği düşündükleriyle ilgiliydi. Yani geleceğe dair planları mı düşünüyordu insan, hazırladığı iş projesinin detaylarını mı, nasıl bir hikaye yazacağını mı, borçlarını nasıl ödeyeceğini mi, yaşadığı sevinç dolu anlarını mı, sevdiklerini mi yoksa geçmişte yaşadığı kötü olayları mı? İnsan ne düşünüyorsa hayatı da düşündüğü etrafında şekilleniyordu işte. Düşünmeyi bir hastalık olarak nitelendirmesinin neden kendisinin sık sık düşündüğü geçmişte yaşadığı kötü deneyimlerdi. Kendisi de çok iyi bilmekteydi ki geçmişi geçmişte bırakmak gerekirdi. Ama bu gerçeği ya da bu doğruyu bir türlü uygulayamıyordu. Geçmişini düşünmekten ne bugününü yaşayabiliyor ne de geleceğini planlayabiliyordu. Bu çok kötü bir kısır döngüye dönüşmüştü.

Geçmişteki kötü anılarını düşünmekten bugününü de kötü hale çeviriyor ve bugünü geçmiş olduğunda bu da kötü oluyordu. Ömrü boyunca bu kısır döngüyü bir türlü aşamamıştı. Halbuki doğru olanın bu olmadığını çok iyi biliyordu. Ama bilmek her zaman ki yetmiyordu, insan bildiklerini uygulamalıydı. Yıllar öncesinden gelşen kötü bir anı tüm zamanını zehirleyebiliyordu. Buna izin vermemeliydi. Belki de psikolojik destek almalıydı ama bunu da denemişti.

Devlet Hastanesi psikiyatri bölümünden randevu almış, randevusuna gidip doktor ile görüşmüştü. Ama hiç bir şey düşündüğü gibi olmamıştı. Randevu saatine yarım saat önceden gelmiş ama randevu saati bir buçuk saat geçmesine rağmen doktor ile görüşememişti. Hastane çok kalabalıktı. Üstelik doktorun ilk randevu saati sekiz buçuk olmasına rağmen doktor saat dokuz kırkbeşte gelmişti muayenehanesine. Diğer hastalarda öğrendiği kadarıyla randevu saatinin kaç olduğunun bir önemi yokmuş, doktor her gün sabah saat dokuz buçuk on gibi gelir üç buçuk gibi gidermiş. Bunu bir saygısızlık olarak nitelendirmişti. Hastalara, mesleğe gösterilen küstah bir saygısızlık. Kendisi ömrü boyunca tüm randevularına özen göstermişti. Randevu saatinden en az yirmi dakika önce randevu yerinde olurdu. Ama doktorların böyle bir adeti yoktu. Uzun bir beklemenin ardından doktorun sekreteri tarafından ismi okunduğunda zor bela doktorun muayenehanesine girebilmişti. İçeride bir sekreter, bir doktor ve bir de beyaz önlük giymiş

genç birisi vardı. Üçüncü kişinin kim olduğunu biliyordu. Zaten üçüncü kişi de hiç bir şeyle ilgilenmiyor cep telefonundan oyun oynuyordu. Oynadığı oyunun sesini kısma zahmetine bile girmemişti. Doktor dik dik gözlerine bakmaya başladı. Sanırım konuşmaya başlamasını bekliyordu. Nazik bir şekilde doktora; "Merhabalar Doktor Bey" dedi. Doktor bilgisayar ekranından başını kaldırıpğ kendini süzdükten sonra "Ne vardı?" diye sordu. O problemlerini doktora bir bir anlatırken doktor bir anda sözünün kesti. Sanırım doktor onun anlattığı sorunları beğenmemişti ya da sorun olarak görmemişti. "Size bir ilaç başlayalım, bir ay sonra tekrar gelin kontrol edelim." dedi ve yanındaki sekretere bir şeyler söyledi. Sekreter küçük bir kağıda bir kod yazdıktan sonra sıradaki hastanın ismini söyledi. İsim biiti herhalde diye düşünmüştü. Kendisi için hayati önem taşıyan sorunlarının bu şekilde karşılanması, önemsenmemesi, beğenilmemesi ve hatta dinlenmemesi kendini üzmüştü. Eczaneden ilacı aldı. Bir ay kadar kullandı. Ancak doktordan tekrar randevu almak için internete girdi ancak randevu yoktu. Bunun üzerine hastaneye gitti. doktorun isminden doktoru sordu. Ancak doktor yıllık izin almıştı. Zaten doktorun verdiği ilaç da bir işe yaramamıştı. Hislerinde hiç bir değişiklik olmamıştı. Bunun üzerine dışarıdan yardım almaktan vazgeçti. Bu yardım alma süreci kendini daha kötü hissetmesine neden olmuştu. Daha kötü ve kötü arasında bir tercih yapması gerekiyordu ve o kötü olanı tercih etmişti.

Biraz daha yürüdükten sonra yoldan geçen arabaları izlemeye başladı. Çeşit çeşit araçlar ve içlerinde çeşit çeşit insanlar. Kim bilir nereden geliyor ve nereye gidiyorlardı. Ne düşünüyorlar ya da hissediyorlardı? Bu seyahat bir gezi seyahati miydi, bir iş seyahati miydi, bir sağlık seyahati miydi? Yanlarından geçen araçların içindeki insanlar kendisini nasıl görüyorlardı? Yolun kenarında yürüyüş yapan bir sporcu olarak mı, yollarda gezen bir meczup olarak mı, tehlikeli mi, zararsız mı, alalade birisi mi? Tüm bunları düşünürken her zamanki gibi bir anda aklına intihar fikri geldi. Sık sık kendini ziyaret ederdi bu fikir. Gece uyumaya çabalarırken, sabah uyandığında balkonda sigara içerken, işyerinde çalışırken, arabasını sürerken, traş olurken, yemek yerken her zaman ve her yerde işte bir anda geliverirdi. Şimdi de öyle olmuştu. Bu yoldan geçen arabaların birinin önüne kendini atıverse ne olurdu sanki? Bir anda silinirse bu dünyadan. Tüm sıkıntıları, dertleri, sorunları sona eriverse? Olabilir miydi böyle bir şey? Ya da bir sürücü araç hakimiyetini kaybetip üzerine sürüverse aracı? Olabilir miydi böyle bir şey? Ölüm hakkında elbette bir fikri yoktu. Yalnızca ölümün bir bitiş, bir dona eriş olduğunu düşünüyordu. Her şeyin bitivermesi. Eğer yaşanan ve bitecek olan şey iyiyse kuşkusuz bu bitiş kötü olurdu. Ama tam tersi yaşanan ve bitecek olan şey kötü ise bu kötünün sona ermesi iyi olurdu. Yaşadıklarının ve hissettiklerinin iyi olmadığını biliyordu. Kendini sürekli kötü hissetmekten usanmıştı. Ama yine sona ermenin ölüm şeklinde olup olmaması hususunda kararlı değildi. Hem bir de şyle bir ihtimal daha vardı ki; ölememek bu daha kötü bir ihtimaldi. Yani ölmeyi bile becerememek. Bir arabanın önüne atladı, araba kendisine çarptı. Ama ya ölemezse, ya sakat kalırsa o zaman her şey daha kötü olmaz mıydı? Yine daha kötü ve kötü arasında bir tercih yapma zorunda kalmış ve daha kötüyü seçmektense kötüyü seçmişti. Şöyle bir ömrünü düşündü. Her nedense ömrü boyunca seçenekleri hep bu şekilde karşısına gelmişti ; "Daha Kötü ve Kötü" halbuki "Daha iyi ve İyi" olarak da gelebilirdi bu seçenekler.

Biraz daha yürüdükten sonra yorulduğunu ve susadığını hissetti. Birazilerde bir çeşme vardı. O çeşmeden su içebilirdi ve çeşmenin yanındaki bankta dinlenebilirdi. Çeşmeye doğru ilerlerdi. Ancak çeşmeye yaklaştığında gördü ki çeşme kapatılmıştı. Evet bir çeşme fiziksel olarak vardı ama suyu yoktu. Yine de çeşmenin yanındaki banka oturdu. Cebinden çıkardığı kağıy mendille alınının terini sildi. Ardından cebinden bir sigara çıkarıp yaktı. Kafasının çok yorgun olduğu hissetti. Kendünü düşünmekten alıkoyamıyordu. Bu düşünme işi tüm bedenini de yormaktaydı. Acaba dedi kendi kendine benim de babam gibi beynimde bir tümör mü var? Babası beyindeki tümör nedeniyle ölmüştü. Babası oldukça öfkeli bir adamdı. Bu öfkesinin mi beyindeki tümöre sebep olduğu yoksa beyindeki tümörün mü öfkesine sebep olduğunu bilemeden öldü gitti. Elbette konu ile ilgili hastane çalışanlarından ya da doktorlardan bir bilgi alamadı. DOKtorlar ya dasağlık çalışanları hastaları ve hasta yakınlarını pek sevmeyizler, önemsemeyizler ve insan gibi görmezlerdi. Elbette eğer özel hastane olsaydı işler değişirdi. Para olsaydı herşey daha farklı olurdu. Parayla değişmeyen doktor ya da sağlık çalışanı görmemişti. Herhalde sağlık eğitimleri esnasında bu insanların vicdanlıkları ve insanlıkları sökülüp atılıyor diye düşündü. Bir kasap kestığı hayvanlara vicdanlı ya da merhametli olur muydu? Ya da bir manav sattığı meyve ve sebzelere vicdanlı ya da merhametli olur muydu? Doktorların ve sağlık çalışanlarının da bir kasaptan ya da bir manavdan vidani yönden bir farkı yoktu. Varsa da o buna hiç şahit olmamıştı. Ama elbette paranız varsa durum değişiyordu. Buna bizzat şahit olmuştu. Bir keresinde bel fıtığı hastalığına yakalanmış ve omuriliğindeki omurların arasındaki o jel patlamış ve bacak sinirlerine baskı yapmaya başlamıştı. Çok acı çekiyordu. Yürüyemiyordu, hatta tuvaşet ihtiyacını bile karşılayamıyordu. Devlet hastanelerinde aylarca süründükten sonra bankadan kredi çekip özel hastaneye gitmeye karar verdi. Çünkü bu acı halindeyken bir tomografi için bir ay sonrasına randevu vermişlerdi. Güteryüzlü hemşireler, hasta bakıcıları ve doktorlar olduğuna eğer özel hastaneye gitmeseydi inanmazdı, inanamazdı. Sanki cehennemden cennete terf etmişti. Bir gün içerisinde tüm tetkikleri yapıldı, hiç sıra beklemedi. Ertesi gün ameliyat ve tüm acılarından kurtulmuştu. Şu para nelere kadirdi böyle? Keşke zenginbirisini olsaydım diye geçirdi içinden . O zaman belki bu sahip olduğu sorunların hiç birisine sahip olmazdı. Aslında bu doktorlar, hemşireler, hasta bakıcıları da toplumun içinden insanlar değiller miydi? Bu insalarda bizim tanıdıklarımızın oğulları ve kızları değiller miydi? Neden içinden çıktıkları topluma bu kadar kötü davranıyorlardı? Ya da neden insanlara bu kadarkötü davranma hakkını kendilerinde buluyorlardı? Üniversite sınavında daha fazla matematik sorusu çözdükleri için mi? Buna anlam veremiyordu. Ancak böyle bir gerçek vardı ve bu gerçek bir gulyabani gibi karşısında dikiliyordu.

Sigarasını bitirdikten sonra ayağa kalktı. Hızlı kalmış olacak ki başının döndüğünü hissetti. Tekrar oturdu kalktığı yere. Gözleri kararmıştı. Elleriyle gözlerini ovuşturdu. Biraz daha bekledikten sonra tekrar ayağa kalktı ve yine yoğun düşünceler içerisinde evine doğru yürümeye başladı. Güneş iyiden iyiye ısıtmaya başlamıştı. Çevre yolundaki araç kalabalığı artmıştı ve kumru kuşlarının sesleri duyulmuyordu artık.